

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỖ XUNG TỘI

Kỳ 53

MA VĂN LIÊU

Cuộc đối đầu không khoan nhượng giữa linh mục và pháp sư, phần 2 kỳ 53.

Câu trả lời hàm ý cô Bảy sai âm binh thần tướng tức những vong hồn thuộc thành phần bất hảo dưới trướng của Cô Bảy để bọn chúng luôn luôn đeo bám rình rập, dò la tin tức rồi về báo cáo cho cô Bảy biết chuyện này chuyện kia; theo đó mà suy, cô Bảy biết rõ hai phụ nữ đang đưa cha sở Luca đến gặp cô Sáu để làm điều gì đó trái ý cô Bảy. Phải! Bởi vì hơn hai tuần qua, cha sở Luca và chị Hương chị Hải không ngớt chuyện trò với nhau về vấn đề đi gặp cô Sáu để đưa cô Sáu về với cộng đoàn những người Kitô hữu là những kẻ tin và đi theo Chúa Kitô... Cho nên, vừa trả lời cha sở Luca xong, hai phụ nữ sực nghĩ tình hình có thể đang diễn ra đúng như họ suy đoán: cô Bảy đang sai âm binh thần tướng phá hỏng chuyến đi bằng mọi cách; hèn gì chuyến đi liên tục gặp rủi ro, chớ ai đòi, xe cộ gì mà hết hỏng hóc kiểu này đến trục trặc kiểu khác, xe cộ gì mà đổ đốn ra đến nỗi anh lái xe lồi thùng khổ sở đến thất điên bát đảo thật tội nghiệp, còn hành khách vô tội bị vạ lây đến nóng cả ruột gần như muốn nổ tung vì không thể hiểu nổi, hiểu không nổi tất sinh nghi không biết có phải người lái xe lồi thùng đang diễn trò gì... tệ nhất là cánh phụ nữ sồn sồn (1), là giới dễ nóng nảy, dễ cáu gắt như giới cai tù; thật vậy! Tình hình xấu đến tột độ khiến cho người lái xe hiền hậu vốn chỉ biết chở khách kiếm sống giờ bỗng trông giống như một tên tội phạm giữa vòng trọng án trước đám hành khách phụ nữ chẳng khác gì đám đông khán giả ở hý trường Colosseum của Rôma xưa (2) đòi hoàng đế Nêro lúc nào cũng chực điên chực khùng lên.

May thay! Trong thùng xe có chừng sáu bảy chiếc buzi cũ; có lẽ trước đến nay, mỗi lần thay buzi mới, anh lái xe lồi thùng không nỡ quăng bỏ cái cũ, lâu ngày “tồn kho” thành một mớ có đến 6, 7 chiếc buzi; thế là anh lồi hết chúng ra để thử từng chiếc cầu may.

Quá sốt ruột, mọi hành khách đều chăm chăm chú mục đến chỗ dồn hết mọi con mắt trừng trừng nhìn vào từng nhất cử nhất động ở đôi tay anh lái xe lồi thùng để theo dõi sát nút không bỏ sót một động tĩnh nào...

Anh lái xe lồi thùng thử từng chiếc buzi cũ. Thử đã đến chiếc buzi cuối cùng xe vẫn trơ trơ không nổ máy; khuôn mặt đầy mồ hôi và cáu bần của anh lái xe lồi thùng gần như xám ngoét vì lo sợ hành khách có thể sẽ nổi loạn túm lấy anh mà xử theo luật “tùng xẻo” (3) mất.

Đã thử qua hết 7 chiếc buzi phế thải “tồn kho” lẫn chiếc buzi vừa chết lửa xong, nhưng vẫn không có kết quả, chiếc xe đáng ghét cứ ì ra.

Trong cơn tuyệt vọng, không còn biết làm gì hơn, anh lái xe lồi thùng chộp đại một trong những chiếc buzi -dù đã được thử qua hết một lượt rồi- đang nằm lẩn lóc bừa bãi trên nền đất; anh gắn vội vào ổ máy, vặn xiết hờ hững và sơ sài vài vòng, chụp mũ lên đầu chiếc buzi ấy, đứng lên đạp máy...

Trời ạ! Một cái đạp máy vô vọng nhẹ hều thôi, vậy mà chiếc xe bỗng lập tức nổ máy và rú àm lên đòn dã vang dậy một góc trời như chưa từng có sự gì xảy ra tự này giờ. Hành khách không ai bảo ai đồng loạt kêu “Ồ” lên tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa sung sướng. Nhưng vẫn cũng có vài phụ nữ tỏ vẻ không ưng bụng hỏi:

- *Cái gì vậy cha?*

- *Xe này có ma chắc! Thiệt là không thể hiểu nổi mà!*

Quá hạnh phúc! Tuy nhiên, người lái xe lôi thùng không còn dám tin vào điều gì nữa, và lại để giữ yên cái kết quả “trời ơi đất hỡi” này (chẳng hiểu tại sao xe nổ máy với cái buzi vút đi ấy), anh lái xe lôi thùng chẳng dám cất đồ đạc vào chỗ cũ cho đàng hoàng nữa, mà lẹ tay quơ một cái túm hết những gì nằm la liệt trên mặt đất, cho vào một nùi giẻ, gói lại, rồi nhét đại vào chỗ nào đó ở phía trước đầu xe, liếc sơ thấy hành khách đã an vị hết cả trên xe, leo lên xe, anh khẽ đạp cần số, nhè nhẹ và rón rén nhích ga cho xe tiến về hướng chợ Xà Tón. Chiếc xe bây giờ lại bon bon chạy ngoan ngoãn một cách lễ độ khiến cho một số phụ nữ càng nghi ngờ thêm rằng người lái xe lôi thùng đang khéo léo giữ mảnh gì đó để bắt chẹt hành khách trả thêm tiền; cánh mày ông thì bình tĩnh hơn, lúc nào cũng đứng ra bên vực cho người lái xe lôi thùng. Mặc cho các bà nói gì thì nói, người lái xe lôi thùng giả điếc làm ngơ, chỉ rón rén lái xe gằn như nín thở để chiếc xe đừng trở chứng nữa vì còn những hơn mười cây số trước mặt.

Riêng cha sở Luca và hai phụ nữ luôn trao đổi với nhau những ánh mắt ngầm hiểu rằng mọi suy đoán của họ là đúng. Trong khi 6 hành khách kia luôn miệng kể nói những lời ngạc nhiên, người đưa ra những nhận xét khó chịu... thì cha sở Luca và hai phụ nữ chẳng hề nói tiếng nào, chỉ lo ngại không biết rồi đây cả ba người có đến được với cô Sáu hay không, có bị phá hoại đến mức nguy hiểm đến tính mạng hay không và cả ba đều ngầm thương cho người lái xe lôi thùng cùng số hành khách vô tội bị vạ lây.

Khi chiếc xe lôi thùng đã chạy trơn tru, tiếng máy của chiếc xe nổ lớn, mỗi khi cha sở Luca trao đổi với hai phụ nữ, ngài đều phải nói lớn mà vẫn không sợ ai chú ý. Cha sở Luca nói với hai chị:

- *Thấy chưa! Rồi không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.*

Cha sở Luca không để hai phụ nữ kịp lo lắng, cha nói tiếp:

- *Nhưng bất cứ giá nào chúng ta cũng phải đến đó. Sự gian khó cho biết việc chúng ta đang làm là chính đáng.*

Đường về Xà Tón vắng ngắt, càng gần tới nơi, con đường càng trở ra những đất và bụi, trưa nắng nên xe chạy đến đâu bụi tung mù mịt lên đến đó, bụi nhiều khiến cảnh vật ở dọc hai bên đường đều phủ một màu vàng đất trông rất buồn tẻ. Chiếc xe chạy đã hơn 5 cây số vẫn tỏ ra hiện ngoan nhẫn nhịn, có lẽ cũng do anh lái xe lôi thùng lái với vẻ thận trọng, với vẻ không còn liến thoắng tự tin như lúc mới rời bến, trái lại, hiện giờ anh cứ để yên ga cho xe chạy đúng một tốc độ khoảng 15 hay 20 cây số một giờ, cho nên tiếng máy xe nổ đều đều nghe như tiếng máy bơm nước ru êm hành khách nhanh chóng lim dim gà gật thức không ra thức ngủ không ra ngủ.

Phải vậy thôi! Chạy nhanh mà làm gì! Hiện giờ hành khách ai cũng mong “bảo lưu kết quả” chứ chẳng mong gì xe chạy nhanh chạy chậm, chạy sao miễn có chạy và về đến nơi là được; anh lái xe lôi thùng còn thận trọng hơn mỗi khi xe ôm cua hoặc tránh ổ gà.

Trong lúc hành khách phụ nữ lim dim mơ màng thì hai hành khách đàn ông tốt bụng dễ tính chuyên ngồi chồm hổm trên chỗ để hành lý ở sau xe, cả hai người đều vươn hai tay với nắm những gọng sắt dùng để căng bạt làm mui xe, miệng cứ râm ran trò chuyện với nhau mặc kệ khi nào tới bến thì tới.

Vì chiếc xe lôi thùng thì nhỏ, sức chứa tối đa 6 người, bây giờ chở những 9 người –chẳng phải chỉ người lái xe lôi thùng muốn chở quá tải trọng thôi đâu, mà hành khách nào cũng muốn sớm có xe để đi thay vì phải chờ chuyển sau thêm lâu la mất giờ- nên người lái xe thì cố nhồi nhét, hành khách thì ráng thu nhỏ người ngồi chen chúc hay đu bám cho xong- thế nên chiếc xe gấn máy phải ráng sức để lôi, chiếc thùng xe phải gồng mình gánh một trọng lượng 9 người cộng lại nặng có trên nửa tấn; chưa hết! đã nặng còn công kèn đến độ từ xa nhìn bất cứ chiếc xe lôi thùng nào đang

chờ hành khách chạy trên đường đều không thấy chiếc xe, chỉ thấy hình ảnh một đồng ngỗng ngang người là người dính vào nhau thành một tảng di chuyển trên mặt đường. Do quá nặng và quá cồng kềnh, chiếc xe lồi thùng khi đi trên đường bằng phẳng đã ì ạch khó nhọc, khi leo dốc hay xuống dốc của một chiếc cầu hay một chiếc cống (4) cao, còn ì ạch, khó nhọc đến đâu nữa!

Thật vậy! Mỗi khi đến dốc của một chiếc cống ngăn, anh lái xe lồi thùng đều phải nhảy xuống xe, hai tay vừa ghi chặt chiếc ghi-đồng xe vừa dùng hết sức đẩy trợ cho chiếc xe leo dốc, những lần như vậy hai tay đàn ông ngồi chồm hồm trên thùng cất hành ký lại tự giác nhảy xuống đẩy đuôi xe phụ thêm vào cho chiếc xe lồi thùng leo nổi con dốc; đẩy được chiếc xe lên dốc xong, 3 con người ấy mạnh ai nấy nhảy đại lên xe để “hưởng thụ” sự sáng khoái vào giây phút chiếc xe trôi nhanh xuống dốc.

Cứ kiểu như vậy, khi chiếc xe đến gần chợ Xà Tón, ở một chiếc cống có dốc khá cao nhưng chiều dài mặt cống lại quá ngắn, 3 tay đàn ông cũng nhảy xuống đẩy xe leo dốc; dốc cao nên cả ba dùng tất cả sức lực ra đẩy; chiếc xe bị đẩy quá mạnh, khi lên được mặt cống trốn vẫn còn nhiều, cộng thêm 3 tay đàn ông đồng loạt phóng mình nhảy lên xe khiến chiếc xe càng thêm trốn, vọt mạnh băng nhanh qua mặt cống rồi ào ào đổ dốc, anh lái xe lồi thùng chụp tay lái nhưng không có cách nào để hãm lại, chiếc xe vừa có nhiều trốn vừa lạc tay lái nên phóng thẳng một phát bay luôn xuống ruộng.

“Rầm”.

Chiếc thùng xe không thêm dính vào chiếc xe gắn máy nữa, nó tách mình ra để tự đi theo hướng nó muốn, mặc cho chiếc xe gắn máy văng riêng ra một nơi –lúc này là lúc cần chết buzi thì lại không- nó rống lên inh ỏi.

Tuy nghe một tiếng “rầm” có vẻ tai nạn và sự thảm khốc chết chóc, kỳ thực vì chiếc thùng xe đã quá mục nát, cho nên nó tự đổ sập xuống không còn thứ gì dính với thứ gì khi chưa kịp văng xa; cũng may! nó nằm bẹp xuống một cách xẹp lép khi mới chỉ cách cái cống có vài mét mà đứng lý ra, với cái vận tốc bất ngờ lúc nãy, nó phải phóng xa cho đến tận cái trụ đèn to bằng đá có từ thời Pháp thuộc trông rất dễ sợ ở đằng xa kia...

Vì thùng xe sập nhanh nên hành khách thoát khỏi một tai nạn khó đỡ; không ai bị làm sao, thậm chí tàn cuộc rồi mà mỗi người vẫn còn đang chễm chệ “ngự” đúng vị trí của mình, chỉ có một điều xấu tệ duy nhất là ai cũng một phen hồn phi phách... lạc, hồn vía lên mây.

Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, bất ngờ, nguy hiểm, nhưng vì chiếc thùng xe mục rệu, cho nên nó sập xuống đến không kịp văng đi đâu xa, cứu mọi người khỏi một tai nạn hy hữu. Chiếc thùng xe đã cứu tất cả.

Khi đã hoàn hồn, hành khách lục tục đứng dậy mỗi người tự kiểm điểm bản thân; thấy chẳng ai bị một xây xát nhỏ nào đáng kể, nhưng vì quá hoảng vía, các phụ nữ “rộ lên như làng hồ bắt trộm”; bao nhiêu đồn nén từ lâu giờ xổ hết ra thành những tiếng chửi tục..

- Ôn hoàng dịch vật!

- Trời đánh thánh đâm mây cái thằng đú đờn mà bày đặt lái xe!

- Đú kệ! Làm cái gì vậy cha nội?

- Đén mẹ! Xe vầy mà cũng xe hờ cha? Cha về nhà mà ôm vợ cha đi chớ lái... lái... lái cái con...

- Xui quá! Hôm nay gặp đồ mắc dịch mắc ôn đâu! Mẹ... Chỉ còn chừa một cây số nữa cũng không lết nổi cho tới nơi được sao ông nội... Chạy xe gì kỳ vậy?

- Bỏ nghề đi ông có ời!

Nhìn thấy anh lái xe lồi thùng ngồi bệt dưới đất với vẻ thảm hại của một trọng phạm đầy vẻ ăn năn... cánh phụ nữ chỉ chửi mỗi người một câu cho hà hơi hả giận thôi.

Vài phụ nữ đòi anh xe lồi thùng thổi lại tiền vì chưa đi hết cuộc xe:

- *Còn cả cây số nữa có thối tiền lại cho người ta đi xe khác không cha?*

Nói thế thôi kỳ thực có xe nào là xe khác để đi đâu! Hai tiếng đồng hồ mới có một chiếc xe lôi thùng chạy ngang; mà giả dụ có chiếc xe lôi thùng nào đi ngang qua đây vào lúc này, chiếc xe ấy cũng đầy ắp với 9 người, có khi còn hơn nữa, thử hỏi còn chỗ nào để chiếc xe ấy chịu dừng lại để rước thêm khách! Người lái xe lôi thùng như sực tinh, đứng lên ngoan ngoãn móc túi lấy tiền ra định thối thì 3 người đàn ông lên tiếng can ngăn cánh phụ nữ:

- *Th...ô...i... Xui rùi ai mà muốn dậu! Hãy để người ta có tiền mà sửa xe... và lại có thối thì chúng ta nhận lại được bao nhiêu đây?*

- *Tám đồng một cuộc xe 32 cây số; tới đây còn chưa đầy một cây số ta đi bộ cho rồi, lấy lại làm gì với hai xu rười?*

Nghe cánh đàn ông nói lý, các bà cũng thấy “lọt lỗ tai”, sẵn có người đàn ông còn lại rừ:

- *Thôi! Bỏ đi! Chút đỉnh nhằm gì! Chúng ta cùng nhau đi bộ. Ai có đồ nhiều tôi xách giùm cho....*

Tất cả hành khách ai nấy tự thu gom hành lý của mình, rời khỏi hiện trường, cùng nhau đi bộ về phía chợ Xà Tón.

Cha sở Luca và hai phụ nữ cũng lo ngại lóp ngóp rời khỏi đồng sắt vụn để đi theo sau nhóm hành khách, bỏ lại người lái xe lôi thùng ngồi trên đồng sắt vụn với đôi mắt thần thờ, vô hồn, vô cảm.

Đi được vài bước, cha sở Luca dừng chân, lấy chiếc bóp rút tờ giấy bạc xanh (5), trở lại đưa cho anh lái xe lôi thùng, ngài nói:

- *Nè! Cầm đi chú! Để sửa xe...*

Người lái xe lôi thùng ngỡ ngác, ngỡ ngàng nhìn cha Luca bằng đôi mắt trắng dã. Một lúc lâu anh mới dám nhận.

Trong khi mọi người chẳng ai bị xây xát, thì ngược lại, đi được một quãng ngắn, chị Hải phát hiện bàn chân trái của cha sở Luca đầm đìa máu chảy. Xem xét kỹ mới phát hiện cha sở Luca bị một vết cắt phía sau gót chân. Cả ba người ngồi bệt xuống vệ đường để tìm cách băng bó; trong khi băng bó mọi người lại phát hiện thêm cha còn bị rách một mảng ống tay áo, phía trong cũng có nhiều vết đứt nhưng không sâu lắm... Khi hai phụ nữ đang loay hoay tìm vải để băng bó thì cha sở Luca nhanh tay xé đứt lia ống tay áo rồi lệ làng băng vết thương.

Đường đến chợ Xà Tón không xa, nhưng trưa nắng chang chang lẫn vết thương khiến cha Luca đi rất chậm và mệt nhọc. Cha sở nói với hai phụ nữ:

- *Màn đón khách của cô Bảy là thế này đây!*

Hai phụ nữ hiểu cha sở Luca nói gì, nên tỏ vẻ lo lắng.

(còn tiếp)

(1) Theo khoa Tâm lý phát triển, phụ nữ độ tuổi 30 đến 50 có chồng con có những tính khí sau: nóng tính, thẳng tính, bộc trực, hung dữ, đa nghi, cáu gắt, danh đá, thô lỗ, độc tài, độc đoán, định kiến và rất ư thiên lệch. Do họ không mơ ước gì nữa mà chỉ còn bảo vệ tất cả những gì mình đang sở hữu ví dụ chồng, con, nhà cửa, tài sản...

(2) Nơi các bạo chúa thời đồ hành hình các thánh tử đạo bằng cách thả bày sư tử đói xỏ lông nhầy ra để vô bắt và ăn thịt các ngài, hoặc cho các đấu sĩ giác đấu tranh tài với nhau kẻ thua sẽ bị giết ngay tại chỗ... tất cả để làm trò mua vui cho hàng chục ngàn khán giả là dân chúng Rôma. Những trò tiêu khiển độc ác đã man đến vô nhân tính này đã dần biến dân chúng Rôma thành những con người vô cảm, nóng nảy, nghiện bạo lực và dữ tợn. Ví dụ khi một trò vui kết thúc mà không có đổ máu và chết chóc, họ đứng lên la hét gào gào để phản đối, lúc ấy trông họ không khác gì những con thú dữ bị bỏ đói.

(3) Cứ trống nổi lên một tiếng “tùng” thì lý hình “xẻo” một miếng thịt của tử tội, cứ như thế cho đến khi tử tội chết thì thôi. Đó là một trong những lối hành hình tội nhân cách rùng rợn của các vua chúa thời xưa.

(4) Cổng là chiếc cầu nhỏ, bắt qua rạch (rạch nhỏ hơn kênh, kênh nhỏ hơn sông) được xây như một ống cống.

(5) Giấy bạc xanh là tiếng gọi tờ giấy bạc có mệnh giá 100 đồng. Vì người bình dân không có được do tờ giấy bạc xanh cao giá, nên họ gọi “giấy bạc xanh”. Đến thời cha Luca thì đã có nhiều, nhưng người ta vẫn giữ thói quen gọi như vậy.

